Kaip miestiečiai su laukine gamta pažindinosi

Parašė Zanelis
Šeštadienis, 17 Kovas 2012 17:12

Žiūriu kokių čia tik nėra papasakotų istorijų! Taigi ilgai nesvarstydamas, ir aš nusprendžiau aprašyti savąjį nuotykį. Jis turėtų būti apie žuveles, žinoma, bet šioje žvejyboje taip jau gavosi, kad ne jos užims svarbiausią pasakojimo dalį. Na bet apie viską iš pradžių.

Taigi buvo pats vasaros vidurys. Gražu, šilta, gera. Ir tame vidurvasaryje gražiame mylimame ežeriuke - aš ir mano švogeriukas (su kuo daugiau švogerių krašte), pasiruošę velkiauti (taip žvejoti mėgstame pakrantėse). Tiesa nepaminėjau, kad tas gražusis ežeriukas toks nepaprastas, netgi specifinis – jame nepaprastai daug salų. Taigi mes ruoštis į pakrantę, bet žiūrim, kad kažkas tolumoje iš žemyno į salą plaukia į mus! Ne ne, ne koks žvejys netyčia įkritęs vandenyn, o kažin koks neatpažintas plaukiojantis objektas! Žiūronų neturėjom, taigi kritiškai nužvelgę NPO (neatpažintą plaukiojantį objektą), nubalsavome, kad tai bebras su šakų krūva dantyse.

Na mums labai parūpo pažiūrėt kaip tas gyvūnėlis su tiek šakų bandys panerti , taigi nusprendėm priplaukti prie jo greitai greitai ir pasižiūrėti. Su savo dar tada 4AG yamaha varikliuku nesunkiai išlaužėm „gaziuko“ ir po kokių 5-7 min. plaukimo kelio pamatėme norimą objektą. Tik,deja deja, jis į kuklų su šakomis tempiantį bebriuką nebuvo panašus... Niekada nebūtumę pagalvoję, kad ten gali būti ne bebras, o visas galingas briedis su savo didžiuliais ragais, plaukiantis i salą! Po tokių metamarfozių, žinoma, noras plaukt prie jo visai išgaravo, taigi sustabdėm valtį ir tyliai tyliai stebėjom jo plaukimo įgūdžius. Nuplaukęs į salą, jis dar ilgai

tą dieną baubė, matyt, širdies draugės ieškojo, o gal džiaugėsi, kad maisto ten jam vienam į valias. Na mes ne gamtininkai, tai jau nebesigilinom į šį faktą, labiau džiaugėmės, kad nesusidūrėm su raguočiu akis į akį.

Bet tos dienos nuotykiai su laukiniais gyvūnais dar nesibaigė... Viduryje ežero dar sutikome gyvatę, kuris pasirodo esantis didžiulis žaltis! O prie vienos iš salų, į vandenį visai šalia mūsų

valties, sušoko net tris stirnos (mieliau būtume išvydę tris vandens undinėles). Tik nesupratom ar jos variklio išsigandusios šoko, ar norėdamos mus išvyti iš ežeriuko lauk. Taigi likom neįminę nei briedžio, nei stirnų poelgių ypatumų. Bet jau apturėję tiek pažinčių su laukiniais gyvūnais, nutarėm ramiai pailsėti.

Naktis. Prie palapinės dega ramiai laužiukas. Ir mes sėdim ramūs kaip belgai, ką ten sėdim – beveik jau snaudžiam apsiuostę per gryno oro ir dienos įspūdžių, tik mūsų ramų snaudulį perskrodė kažkoks šiurenimas. Neaišku ko suviliotas, bet mūsų ramią poilsio vietelę teikėsi aplankyti ežiukas. Na gal galima greičiau įvardinti, kad tai buvo ežys, nes jis atrodė tikrai didelis. Na bet visgi ne koks vilkas ar dar kas nors.

Kiek žuvies tada pagavom, tikrai nepamenu, bet gyvūnai tikrai mus pradžiugino. Juk su visais susidūrėme 24 val. laiko atkarpoje. Kai pagalvoji, juk ne kiekvieną dieną būdamas miestiečiu, pamatai laukinius gyvūnus taip arti, o žvejyba padeda suartėti su gamta!

P.S. Užmiršau paminėti, kad tas briedis iki rudens toj saloj ir pratūpėjo, taigi kas kartą atvažiavę žvejot, vis girdėjome jį bliaunant ir primenant vasaros nuotykius.

Šis straipsnis dalyvauja 2012 metų konkurse, nominacijoje "Už gražiausią žūklės istoriją" ...

Autorius: Zanelis